

BÁNDI MÁTÉ

Icaria

Megfogadtam,
hogy nem fordulok még egyszer őszintén feléd.
Magamat féltem most is.
Nem akarok számolni a büntudattal,
miután majd másodszer is komolyabb időre magamra hagysz.

A szürke karórásra gondolok,
amit menthetetlenül darabjaira szedtem az asztal alatt,
miközben anyával felnőtt dolgokról beszélgettünk.
Amikor másnap már csak látogatni jöttél,
akkor értettem meg,
hogy többet nem fogsz egy házban aludni velünk.

Az a karóra kéne újra, az idővel játszani,
eljátszani az időt.

Az apaságod első tíz évének érdemeit nehéz elvitatni.
Amikor focizni tanítottál, én is olyan akartam lenni a pályán, mint te,
üzletvezető tizesben.
Pár év múlva komolyabb családdod lett,
nekem komoly iróbarátaim Pesten,
végül mindketten a kispályánál maradtunk.
Ami nekem hobbisport,
neked kötelező, súlyos nosztalgia.

Hagyjuk ezt, egyébként is igazságtalan vagyok.
Én sem értem, mit jelent a szembenézés.
Leírni ezeket rólad egy folyóirat 150 olvasójának elég bizonyíték.

Legalább azt megtanultam tőled,
hogyan lehet kitaró büntudattal
gyengének nevezni egy apát a háta mögött,
időről időre nevenséges magyarázatokba menekülni,
hogy miért tagadja meg valaki a fiát
hirtelen és visszavonhatatlanul,
ahogyan ez a vers is most végét ér.

A gyermeki énhez

Nincs időm felkészülni,
rám törsz kéretlenül,
reménytelen vagy és nosztalgikus,
mint a pihenő évszakok.

A fontosabb emlékeidet ismerem csak,
ezeket mondod el, ha beszélünk,
a maradékról együtt feledkeztünk meg.

Segít, ha szóba állok veled?
Azt mondják, feltárhatók így
káros pszichés mechanizmusok.
Te ezt úgy hívod, szomorúság,
és mennyivel szebben vagy elesettebb nálam!

Most elmondhatod, milyen volt
a kihagyott nyári táborok helyett
anya megnyugtató arcának közelében
babákat ringatni el, mintha saját magad.
Később behozhatatlan éveket tölteni
a kosárlabdapálya szélén lelkesen és alacsonyan,
kényszeresen bizonygatva valaminek a hiányát.

Ne hagyd ki az első szerelmünket sem,
újra hallani akarok róla, nem emlékszem már,
milyen érzés valakivel váratlanul egymás tekintetébe égni,
ígéreteket tenni egy jövőről, amin végül nem osztozunk.

Persze lehet, hogy ez az egész hiábavaló,
nem lehet a tekinteted újra az enyém,
nem láthatok még egyszer a szemeddel.
Felidézni tudlak csak.

Olyankor akaratos vagyok, ügyetlen,
és mint egy beszédhibát, kimondalak.